

**DYREKTYWA RADY
z dnia 24 lipca 1973 r.**

**znosząca ograniczenia swobody przedsiębiorczości w zakresie ubezpieczeń
bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie**

(73/240/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności art. 54 ust. 2 i 3 Traktatu;

uwzględniając ogólny program¹ znoszenia ograniczeń swobody podejmowania działalności gospodarczej, a w szczególności Rozdział IV C programu;

uwzględniając wniosek Komisji;

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²;

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³;

a także mając na uwadze co następuje:

ogólny program, o którym mowa wyżej, przewiduje zniesienie wszelkich praktyk dyskryminujących obywateli innych Państw Członkowskich w odniesieniu do podejmowania działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie;

zgodnie z programem ogólnym, zniesienie ograniczeń w zakresie zakładania agencji i oddziałów, w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich, zależy od koordynacji warunków podejmowania i prowadzenia takiej działalności;

koordynacja taka została osiągnięta w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, poprzez pierwszą dyrektywę Rady z dnia 24 lipca 1973 r.;

zakres niniejszej dyrektywy jest pod każdym względem taki sam, jak określony w lit. a) załącznika do pierwszej dyrektywy w sprawie koordynacji;

wydawało się rozsądne w tej sytuacji, aby wyłączyć do celów koordynacji ubezpieczenia kredytów eksportowych;

zgodnie z powołanym wyżej programem ogólnym ograniczenia prawa do przynależności do organizacji zawodowych, powinny zostać zniesione, w przypadku gdy działalność zawodowa zainteresowanych osób obejmuje wykonywanie tego prawa;

PRZYJMUJE

NINIEJSZĄ

DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W stosunku do osób fizycznych i przedsiębiorców objętych rozdziałem I ogólnego programu znoszenia ograniczeń swobody podejmowania działalności gospodarczej, zwanych dalej "beneficjentami", Państwa Członkowskie zniosą ograniczenia określone w rozdziale III programu, które wpływają na ich prawo do podejmowania i prowadzenia samodzielnej działalności w zakresie ubezpieczeń wymienionych w art.1 pierwszej dyrektywy w sprawie koordynacji. Przez "pierwszą dyrektywę w sprawie koordynacji" rozumie się pierwszą dyrektywę Rady z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń

bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie. Jeśli chodzi jednak o ubezpieczenia kredytów eksportowych, ograniczenia te zostaną utrzymane aż do zakończenia realizacji programu koordynacyjnego ustanowionego w art. 2 ust. 2, lit. d) pierwszej dyrektywy w sprawie koordynacji.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie zniosą w szczególności następujące ograniczenia:

- a) uniemożliwiający beneficjentom podejmowanie działalności w kraju przyjmującym na takich samych zasadach, jakie przysługują obywatelom tego kraju;
- b) których istnienie wynika z praktyk administracyjnych i które polegają na dyskryminacyjnym traktowaniu beneficjentów w porównaniu z obywatelami danego kraju;

2. Znoszone ograniczenia obejmują w szczególności te, które wynikają z następujących środków uniemożliwiających lub ograniczających podejmowanie przez beneficjentów działalności gospodarczej:

a) w Niemczech:

Postanowienia przyznające Federalnemu Ministerstwu Spraw Gospodarczych prawo uznaniowe do nakładania własnych warunków dostępu cudzoziemców do tego rodzaju działalności gospodarczej oraz wprowadzania zakazu prowadzenia przez nich tej działalności na terenie Republiki Federalnej (ustawa z dnia 6 czerwca 1931 r. (VAG), art. 106 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 1 pkt. 3, art. 106 ust.2 ostatnie zdanie, oraz art. 111 ust. 2));

b) w Belgii:

obowiązek posiadania "carte professionnelle" (art.1 ustawy z dnia 19 lutego 1965 r.);

c) we Francji:

- potrzeba uzyskania specjalnej zgody (ustawa z dnia 15 lutego 1917 r., zmieniona i uzupełniona przez dekret z mocą ustawy z dnia 30 października 1935 r., art. 2 ust.2 □ dekret z dnia 19 sierpnia 1941 r. zmieniona i uzupełniona, art.1 i 2 - dekret z dnia 13 sierpnia 1947 r. zmieniona., art. 2 i 10);
- obowiązek składania kucji lub specjalnych gwarancji jako wymóg dwustronny (ustawa z dnia 15 lutego 1917 r. zmieniona i uzupełniona. przez dekret z mocą ustawy z dnia 30 października 1935 r., art. 2 ust. 2 - dekret z mocą ustawy z dnia 14 czerwca 1938 r., art. 42 - dekret z dnia 30 grudnia 1938 r. zmieniona, art. 143 - dekret z dnia 14 grudnia 1966 r., art. 9, 10 i 11);
- obowiązek deponowania rezerw technicznych (dekret z dnia 30 grudnia 1938 r. zmieniona, art.179 - dekret z dnia 13 sierpnia 1947 r. zmieniona,

art.8 i 13 - dekret z dnia 14 grudnia 1966 r., rozdział 1);

d) w Irlandii:

Postanowienie przewidujące, że w celu uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej, spółka powinna zostać zarejestrowana zgodnie z irlandzką ustawą o spółkach, dwie trzecie jej udziałów / akcji powinno być w posiadaniu obywateli irlandzkich, a większość dyrektorów (poza etatowym dyrektorem zarządzającym) powinno być obywatelami irlandzkimi (Ustawa o ubezpieczeniach z 1936 r., sekcja 12; Ustawa o ubezpieczeniach z 1964 r., sekcja 7).

3. Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne które nakładają na beneficjentów obowiązek złożenia kaucji lub specjalnej gwarancji nie będą zniesione dopóki przedsiębiorstwa nie spełnią warunków finansowych przewidzianych w art. 16 i 17 pierwszej dyrektywy w sprawie koordynacji zgodnie z przepisami art.30 ust.1 i ust.2 tej dyrektywy.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli zamierzających podjąć działalność wymienioną w art. 1, przedstawiania dokumentu potwierdzającego nieposzlakowaną opinię i/lub brak uprzedniej upadłości, w przypadku obywateli innych Państw Członkowskich, powinno ono uznawać za wystarczające przedstawienie zaświadczenia o niekaralności lub równoważnego dokumentu zaświadczonego spełnienie rzeczonych wymogów, wystawionego przez właściwy organ sądowy lub administracyjny kraju pochodzenia cudzoziemca.
2. Jeżeli kraj pochodzenia cudzoziemca, nie wystawia dokumentu potwierdzającego nieposzlakowaną opinię lub dokumentu potwierdzającego brak uprzedniej upadłości, dokument taki może zostać zastąpiony przez oświadczenie złożone pod przysięgą lub - w krajach, gdzie nie przewiduje się składania oświadczeń pod przysięgą - przez uroczyste oświadczenie złożone przed właściwym organem sądowym lub administracyjnym, lub jeśli to stosowne - przed notariuszem kraju pochodzenia danej osoby. Taki organ lub notariusz poświadcza autentyczność oświadczenia pod przysięgą lub uroczystego oświadczenia. Oświadczenie odnoszące się do uprzedniego braku upadłości może być również złożone przed właściwym organem zawodowym lub branżowym w danym kraju.
3. Dokumenty wymienione w ust. 1 i 2 powinny być wystawione nie później niż trzy miesiące przed ich przedłożeniem.
4. W terminie ustalonym w art. 6, Państwa Członkowskie wyznaczą władze i organy właściwe do wystawiania wymienionych dokumentów i niezwłocznie powiadomią o tym inne Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią beneficjentom prawo przynależności do organizacji zawodowych lub branżowych na takich samych warunkach i przy zachowaniu takich samych praw i obowiązków, jakie przysługują ich własnym obywatelom.
2. Prawo przynależności do organizacji zawodowych lub handlowych, w przypadku podjęcia działalności, będzie pociągać za sobą prawo do kandydowania i wyboru na główne stanowiska w tych organizacjach. Takie stanowiska mogą być jednak zastrzeżone dla obywateli danego kraju w wypadku, gdy zgodnie z postanowieniami jakiegokolwiek ustawy lub rozporządzenia, organizacja uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej.
3. W Wielkim Księstwie Luksemburga przynależność do izby handlowej nie daje beneficjentom prawa do udziału w wyborach do organów administracyjnych tej izby.

Artykuł 5

Żadne Państwo Członkowskie nie udzieli swoim obywatelom, którzy udają się do innego Państwa Członkowskiego w celu prowadzenia tam działalności wymienionej w art. 1, pomocy, która mogłaby zniekształcać warunki podejmowania działalności gospodarczej.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie wprowadzą zmiany do swoich przepisów krajowych zgodnie z niniejszą dyrektywą, i w terminie 18 miesięcy od ogłoszenia niniejszej dyrektywy niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Tak zmienione przepisy prawa wejdą w życie równocześnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi ustanowionymi na mocy pierwszej dyrektywy.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 lipca 1973 r..

W imieniu Rady
I. NORGAARD
Przewodniczący

¹ Dz.U. nr 2 z 15.1.1962, str.36/62.

² Dz.U. nr C 27 z 28.3.1968, str.15.

³ Dz.U. nr 118 z 20.6.1967, str.2323/67.